

מסמך 4

מסמך 4

יחסו של האל ליקום

לאב האוניברסאלי ייעוד נצחי בנוגע למופעים החומריים, האינטלקטואליים והרוחניים של יקום היקומים, והוא מוציא ייעוד זה אל הפועל באופן תמידי. האל ברא את היקומים מרצונו החופשי והריבוני, והוא ברא אותם בהתאם לייעודו הנצחי והכול-יודע. ספק אם משהו – זולת אלוהויות פרדיס ועמיתיהן הגבוהים ביותר – יודע יותר ממעט על אודות הייעוד הנצחי של האל. אף אזרחי פרדיס המרוממים מחזיקים בדעות מגוונות בנוגע לטבען ולייעודן הנצחי של האלוהויות.

קל להסיק כי היקום המרכזי המושלם של האוונה נוצר אך ורק על-מנת להשביע את רצון הטבע האלוהי. האוונה עשויה לשמש כתבנית הבריאה בעבור כל שאר היקומים, וכבית-ספר מסכם עבור עולי הרגל של הזמן בדרכם לפרדיס. אולם, בריאה שמימית שכוז חייבת להתקיים, בראש ובראשונה, לשם סיפוקם ועינוגם של הבוראים האינסופיים המושלמים.

התוכנית המדהימה להפוך למושלמים את בני התמותה האבולוציוניים, לאחר הגיעם לפרדיס ולאחר שהשיגו את מקומם בסגל הסופיוניות, והמשך אימונם לקראת משימות עתידיות שטרם נחשפו, נראית כרגע כאחד העיסוקים העיקריים של שבעת יקומי-העל ושל חלוקות המשנה המרובות שלהם; אולם תוכנית הרקעה זו, לאימונם ולהפיכתם לרוחניים של בני התמותה של הזמן והמרחב, אינה בשום אופן עיסוקן היחיד של בריות היקום התבוניות. לצבאות השמיים יש, למעשה, עיסוקים מרתקים רבים אחרים אשר צורכים את זמנם ואת מרצם.

1. הגישה של האב ליקום

מזה עידנים ששוכני אורנטיה אינם מבינים כהלכה את ההשגחה האלוהית. אכן קיימת השגחה עליונה של הפעולה האלוהית בעולמכם, אך אין היא כסעד הילדותי, השרירותי והחומרי, שהגו רבים מבני התמותה. ההשגחה האלוהית מורכבת מהפעילויות של ההוויות השמימיות, השזורות באלה של הרוחות האלוהיות, אשר, עמלות ללא לאות, בהתאם לחוקים הקוסמיים, לכבודו של האל ולקידום הרוחני של ילדי יקומו.

האם לא תוכלו להתקדם בתפישתכם את עיסוקו של האל באדם, עד לרמה שבה תכירו במילת המפתח ביקום – קדמה? במשך עידנים נאבק המין האנושי על-מנת להגיע למקומו הנוכחי. במהלך אלפי השנים הללו, פעלה ההשגחה העליונה להוצאתה אל הפועל של תוכנית האבולוציה המדורגת. בפועל, שני הרעיונות הללו אינם מנוגדים – אלא בתפישה האנושית השגויה. ההשגחה האלוהית לעולם אינה נערכת לעומתה של הקדמה האנושית האמיתית, בין אם היא זמנית או רוחנית. ההשגחה העליונה תואמת תמיד לטבעו המושלם והבלתי-משתנה של המוחק העליון.

"נאמן האלוהים" ו"כל מצותיו צדק המה." "נאמנותו ניצבת בשמיים." "לעולם אדוני דברך ניצב בשמיים. לדר נדר אמונתך; כוננת ארץ ותעמד." "הוא-הוא הבורא הנאמן."

אין קיימת הגבלה לכוחות ולאישייות אשר עומדות לרשותו של האב על-מנת לתמוך בייעודו ולקיים את ברואיו. "מענה אלוהי קדם, ומתחת זרעת עולם." "ישב בסתר עליון; בצל הכל-יכול יתלונן." "הנה לא יגום ולא ישן השומר אותנו." "הנה ידענו כי אהבי אלוהים קרואים, בעצתו הכל יעזור לטוב להם," "כי עיני אדוני לצדיקים ואוזנו כרויה לתפילתם."

האל מקיים את הכול "בדבר גבורתו." וכאשר נולדים עולמות חדשים, הוא "שולח את בניו, והם יבראו." האל אינו רק היוצר, אלא גם "מקנים ומחיה את כלם." האל נושא תמידית את כל הדברים

מסמך 4

החומריים ואת כל ההוויות הרוחניות. היקומים לנצח יציבים הם. אף קיימת יציבות בתוך חוסר היציבות הנראית. ואף קיים יסוד של סדר ושל ביטחון בתוך מהומות האנרגיה ובקרב כל התהפוכות הפיזיות של ממלכות הכוכבים.

האב האוניברסאלי אינו נסוג מניהולם של היקומים; אין הוא אלוהות בלתי-פעילה. אם ייסוג האל כנושא הנוכחי של הבריאה כולה, כי אז תתחולל התמוטטות אוניברסאלית מיידית. למעט האל, לא יתקיים כל דבר אחר אשר ייחשב כמציאות. האל ממשיך לתמוך ולקיים, גם ברגע זה, כשם שתמך וקיים בעידני העבר, ואף יוסיף לעשות זאת בנצח העתיד. היד האלוהית מגעת עד קצות הנצח. היקום אינו משול לשעון אשר קפיצו דרוך והוא מכונן לתקתק עד לרגע מסוים, ואז לדמום; כל הדברים מתחדשים כל העת. האב מפיץ ללא הרף אנרגיה, אור וחיים. עבודתו של האל הינה ממשית, כשם שהינה רוחנית. "נָטָה צֶפֶן עַל תְּהוֹ; תִּלָּה אֶרֶץ עַל בְּלִי-מָה."

הווייה מהסדר שלי, מסוגלת לגלות הרמוניה מרבית ולחוש בתיאום עמוק ומרחיק-לכת בעניינים השוטפים של ניהול היקום. רבות ממה שנדמה לדעת האנושית כבלתי-קשור וכאקראי מופיע לפני הבנתי שלי כסדור וכמועיל. אולם דברים רבים מתרחשים ביקום שאיני מבינם עד סופם. מזה זמן רב שאני לומד את-, ובקיא במידה כזו או אחרת בידע על-, הכוחות המזוהים, האנרגיות, הדעות, המורונטיות, הרוחות והאישיות המוכרות של היקומים המקומיים ושל יקומי העל. אני מחזיק בהבנה כללית על אודות האופן שבו פועלות סוכנויות ואישיות אלה, ובקיאותי הינה מעמיקה באשר לעבודתן של הרוחות התבוניות המוסמכות של היקום המקיף. ואף-על-פי ידיעתי זו את מופעי היקומים, הנני ניצב תמידית אל מול תגובות קוסמיות שאיני מבינן במלואן. שוב ושוב פוגש אני בקנוניות ממוזלות-לכאורה, של התאגדויות כוחות, אנרגיות, בריות תבוניות ורוחות, אשר אין ביכולתי להסבירן כיאות.

הנני כשיר לחלוטין לעקוב אחרי-, ולנתח את-, עבודתן של כל התופעות הנובעות במישרין מפעולתם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי, הרוח האינוסופית, ובמידה רבה, גם של אי פרדים. מבוכתי נוצרת כאשר אני נתקל במה שנראה כפועלם של מתאמיהם המסתוריים, שלושת המוחלטים של הפוטנציאל. דומה כי מוחלטים אלה מסוגלים לתפוס את מקומו של החומר, להתעלות מעל הדעת ולהתווסף לרוח. אני מבולבל תמידית, ולעיתים אף נבוכ, אל מול אי-יכולתי להבין פעולות סבוכות אלה, אשר אני מייחס לנוכחותם ולפעולתם של המוחלט הבלתי-מוגדר, המוחלט האלוהי והמוחלט האוניברסאלי.

מן הסתם, שלושת המוחלטים הללו מוכרחים להיות הנוכחות שלא-התגלית-במלואה ביקומים, ואשר במופעי פוטנציאל החלל ובפעולתם של על-מרבניים אחרים, מונעות מפיקאים, מפילוסופים ומאנשי דת את האפשרות לחזות בביטחון כיצד יגיבו קדמוני הכוח, המושג, או הרוח, לדרישות של מצב מציאות סבוך, המערב תיאומים עליונים וערכים מרביים.

וכן קיימת אחדות אורגנית ביקומי הזמן והמרחב, אשר עומדת ביסודו של מארג האירועים הקוסמיים. נוכחות חיה זו של ההווייה העליונה, פנימיות זו של ההשלכה-של-זה-שאינו-שלם, מתגשמת פה ושם במה שנראה כתיאום ממוזל בין אירועים בלתי-קשורים-לכאורה המתרחשים ביקום. חייבת זו להיות פעולתה של ההשגחה – הממלכה של ההווייה העליונה ושל הפועל האחד.

נוטה אני להאמין כי זוהי השליטה רחבת-היריעה – אשר לרוב אינה מוכרת – של התיאום והאיגוד של כל שלבי וצורות הפעולה האוניברסאלית, אשר גורמת לתערובת מגוונת, ולכאורה מבולבלת ללא-תקווה, של מופעים פיזיים, מנטאליים, מוסריים ורוחניים, לפעול בבטחה ומבלי לטעות, לכבודו של האל ולטובתם של אנשים ושל מלאכים.

ואולם, במובן הרחב, ה"תאונות"-לכאורה המתרחשות בקוסמוס, הינן ללא ספק חלק מן הדרמה הסופית של הרפתקת הזמן-מרחב של האינוסוף בתמרוננו הנצחי את המוחלטים.

מסמך 4

2. האל והטבע

במובן מוגבל, הטבע הינו ההרגל הפיזי של האל. מנהגו, או פעולתו של האל, מסויגת ומשתנה, ארעית, על-פי התוכניות הניסיוניות והתבניות האבולוציוניות של יקום מקומי, קונסטלציה, מערכת או פלנטה. האל פועל ברחביו האדירים של יקום האב בהתאם לחוק מוגדר היטב ובלתי-משתנה; אולם, הוא משנה את תבניות פעולתו כך שתתרומנה למנהגם המתואם והמאוזן של כל יקום, קונסטלציה, מערכת, פלנטה ואישיות, בהתאם ליעדים, למטרות ולתוכניות המקומיות של הפרויקטים הסופיים של ההתפתחות האבולוציונית.

לפיכך מציג הטבע, להבנתו של האדם, את היסוד ואת הרקע הבסיסי של אלוהות שאינה-משתנה ושל חוקיה החקוקים בסלע, אשר מותאמים על-ידי, מתנוודים בשל-, ומתהפכים דרך-, פעולתם של התוכניות, הייעודים, התבניות והתנאים, אשר נחנכו ומוצאים אל הפועל על-ידי היקום המקומי, הקונסטלציה, המערכת והאישיות והכוחות הפלנטאריים. כך למשל: חוקי האל, כפי שנגזרו בנבאדון, מותאמים לתוכניות אשר נוצרו בידי הבן הבורא והרוח היצירתית של היקום המקומי הזה; בנוסף לאמור, פעולתם של חוקים אלה מושפעת מהטעויות, מהכישלונות ומהמרידות של הוויות מסוימות, השוכנות בפלנטה שלכם ומשתייכות למערכת הפלנטארית המיידית של שְׁטֶנְה.

הטבע הוא תוצאה בזמן-מרחב של שני גורמים קוסמיים: האחד, חוסר-ההשתנות, המושלמות והיושרה של אלוהות פרדיס; והשני, התוכניות הניסיוניות, שגיאיות הביצוע, טעויות ההתקוממות, אי-שלמות ההתפתחות ולקויות התבונה של בריות חוץ-פרדיסיות, מהגבוהות שבהן ועד לנמוכות ביותר. ולפיכך, נושא הטבע חוט שני של מושלמות אחידה של מעגל הנצח, שהיא אינה-משתנה, מלכותית ונהדרת; ואולם, בכל יקום מקומי, פלנטה וחיים של אינדיבידואל, טבע זה מותאם, מסויג ואף ייתכן ויוכתם ממעשיהם, מטעויותיהם ומחוסר נאמנותם של הבריות במערכות וביקומים האבולוציוניים; ולפיכך, על הטבע להיות לעולם כמצב רוח חולף, אף כגחמה, ואולם הוא יציב בבסיסו ומתגוון בהתאם לנוהלי הפעולה של היקום המקומי.

הטבע הוא מושלמות פרדיס, הנחלקת בעטיה של לקות, רוע או חטא של היקומים שטרם-נשלמו. לפיכך, מייצגת מנה זו הן את המושלם והן את החלקי, הן את הנצחי והן את הזמני. האבולוציה המתמשכת משנה את הטבע תוך הגדלת שיעור מושלמות פרדיס שבו, ותוך הקטנתו של שיעור הרוע, השגיאה וחוסר ההרמוניה של המציאות היחסית.

האל אינו נוכח אישית בטבע או בכוח כלשהו של הטבע; זאת בהיות תופעות הטבע הטבעה של לקויות האבולוציה המדורגת, ואף לעיתים, התוצאות של התקוממות ומרד כלפי הבסיס הפרדיסי של חוקי האל האוניברסאליים. לעולם לא יוכל הטבע להיות – כפי שהוא מופיע בעולם כמו אורנטיה – ביטוי הולם, ייצוג אמיתי, או תיאור נאמן של אל אינסופי ויודע-כול.

הטבע, בעולמכם, הינו סייג על חוקי המושלמות, אשר מחילה התוכנית האבולוציונית של היקום המקומי. כה נלעג הוא פולחן הטבע, המתבצע באמתלה שהאל מְחַדֵּר אותו באופן מוגדר; ושבהיותו שלב של האוניברסאלי הינו עוצמה אלוהית! הטבע הינו מופע של תהליכי ההתפתחות, הגידול וההתקדמות, של ניסוי אוניברסאלי באבולוציה קוסמית, שטרם-הושלמו, ושעודם חסרי שלמות ולקויים.

אין בלקויות הנראות של העולם הטבעי בכדי לרמוז על ליקויים דומים שכאלה באופיו של האל. ליתר דיוק, הלקויות הנראות הן פשוט רגעי-עצירה בלתי-נמנעים בתצוגה הנעה-תמידית של סליל דימוי האינסופי. הפסקות-הפסול הללו ברצף-המושלמות, הן אלה אשר מאפשרות לדעת האנושית של האדם הגשמי להשיג חטופה אל המציאות האלוהית בזמן ובמרחב. מופעה החומריים של האלוהיות מצטיירים כפגומים בדעתו של בן התמותה, אך ורק בשל התעקשותו לחזות במופעים

מסמך 4

אלה דרך עיני הבשר אשר בראשו; כלומר במבט אנושי, אשר אינו מסתייע במוטה המורונטית, או בהתגלות; תחליפה המפצה בעולמות הזמן.

והטבע מוכתם; פניו היפים מצולקים וגופו נחרך על-ידי המרד, על-ידי ההתנהגות הבלתי-הולמת והמחשבות הפסולות של אין-ספור היצורים אשר הינם חלק ממנו, אך בו-בזמן מטילים בו מום. לא, הטבע אינו האל. ואף אינו אובייקט לסגידה.

3. אופיו הבלתי-משתנה של האל

במשך זמן ממושך מדי חשב האדם על האל כדומה לו עצמו. האל מעולם לא קינא, הוא אינו מקנא ולעולם לא יקנא באדם או בהווה כלשהיא ביקום היקומים. ביודענו כי הבן הבורא ייעד את האדם להיות יצירת המופת של היצירה הפלנטארית, אדון ושליט על כל הארץ, מראה הווייתו הנשלטת על-ידי תשוקותיו הבזויות, מופע סגידתו לפני אלילי העץ, האבן, הזהב והשאיפה האנוכית – מחזות נקלים אלה מניעים את האל ובניו לקנא לאדם, אך לעולם לא בו.

האל הנצחי אינו מסוגל לכעס ולחרון-אף, במובן שבו מבין האדם רגשות ותגובות אנושיות אלו. רגשות אלו הינם מרשעים ונבזיים; והם אך בקושי ראויים שיכנו רגשות אנושיים, לא כל שכן אלוהיים; וגישות מעין אלה זרות לחלוטין לטיבו המושלם ולאופיו רב החסד של האב האוניברסאלי.

הרבה, הרבה מאוד, מהקושי שעומו מתמודדים בני התמותה של אורנטיה בהבנתם את האל, נובע מהתוצאות מרחיקות הלכת של מרידת לוֹצִיפֶר ובגידתו של קאליגסטיה. בעולמות אשר אינם מבוססים בשל החטא, הגזעים האבולוציוניים מסוגלים לנסח רעיונות טובים בהרבה על אודות האב האוניברסאלי; והם סובלים הרבה פחות מבלבול, עיוות, סטייה וסילוף של מושגיהם.

לעולם לא ינחם האל ממעשיו בעבר, בהווה ובעתיד. הוא יודע-כול והינו כל יכול. תבונתו של האדם גדלה עם הניסוי והטעייה בחוויה האנושית; ואילו תבונת האל היא המושלמות הבלתי-מסויגת של ראייתו האוניברסאלית האינסופית; וידיעה-מוקדמת אלוהית זו מכווניה ביעילות את רצונו החופשי היצירתי.

האב האוניברסאלי לעולם אינו עושה דבר-מה שיגרום, לאחר מכן, לצער או לחרטה; אולם הבריות הרצויות, פרי תכנונם ומעשה ידיהם של אישיותיו הבוראות ברחבי היקומים, לעיתים גורמות – בשל בחירותיהן האומללות – לתחושות של צער אלוהי בקרב אישיותיהם של הוריהן הבוראים. ובעוד האב אינו שוגה, מתחרט או מצטער, הוא עודנו הווה בעלת חיבה אבהית, וליבו נחמץ ללא ספק, כאשר ילדיו כושלים בהשגת הרמות הרוחניות שלהן הם מסוגלים, לאחר שקיבלו סיוע שסופק בחופשיות כה רבה בדמותן של תוכניות ההישג-הרוחני והמדיניות האוניברסאלית להרקעת בני התמותה.

טובו האינסופי של האב הינו מעבר להבנתה של דעת הזמן הסופית; ולפיכך נדרשת תמיד ניגודיות אל מול רוע יחסי (לא אל מול החטא), לשם תצוגה יעילה של כל רמות הטוב היחסי. בוננות לקויה של בן-תמותה עשויה להבחין במושלמות הטוב האלוהי, רק בהיותו בסמיכות ניגודית לחוסר המושלמות היחסית ביחסי הזמן והחומר שבתנועות החלל.

אופיו של האל הוא על-אנושי באופן אינסופי; על-כן, חייב טבע אלוהי שכזה להפוך לאישי, כדוגמת הבנים האלוהיים, לפני שיוכל אפילו להיתפש-באמונה על-ידי הדעת הסופית של האדם.

4. הכרת האל

מסמך 4

האל הינו ההוויה הנייחת, המוכלת-בעצמה, והבלתי-משתנה היחידה במלוא יקום היקומים; ובעבורו אין חוץ, אין מעבר, אין עבר ואין עתיד. האל הינו אנרגיה ייעודית (רוח יצירתית) ורצון מוחלט, אשר הינם קיימים-לעצמם ואוניברסאליים.

בהיות האל קיים-לעצמו, הוא הינו בלתי-תלוי באופן מוחלט. מעיקרה, זהותו של האל מנוגדת לשינוי. "כי אני אדוני, לא שניתני". האל הוא בלתי-משתנה; אולם, עד שלא תשיגו מעמד בפרדיס, לא תוכלו להתחיל להבין כיצד עובר האל מפשטות למסובכות, מזהות למגוון, מנייחות לתנועה, מאינסופיות לסופיות, מהאלוהי לאנושי, ומאחדות לדואליות ולשילוש מסדר שני. וכך יכול האל לשנות את מופעי המוחלטות שלו, שכן אי-השתנות אין משמעה נייחות; לאל יש רצון - האל הינו רצון.

האל הינו ההוויה של נחישות-עצמית מוחלטת; אין כל מגבלות לתגובותיו האוניברסאליות, זולת אלה שהוא מחיל על עצמו; ופעולות רצונו החופשי מותנות אך ורק באותן איכויות אלוהיות ובתכונות מושלמות המאפיינות את טיבו הנצחי. לפיכך, יחסו של האל ליקום הוא כשל הוויה בעלת טוב סופי, שאליו מתווסף רצון חופשי של אינסופיות יצירתית.

המוחלט-האב הינו יוצר היקום המרכזי המושלם, ואביהם של כל שאר הבוראים. בעוד שהאל חולק אישיות, טוב ותכונות רבות נוספות, עם האדם ועם הוויות אחרות, אינסופיות הרצון היא שלו בלבד. האל מוגבל בפועלו היצירתי אך ורק על-ידי תחושות טבעו הנצחי ועל-ידי תכתיבי תבונתו האינסופית. האל בוחר באופן אישי רק את זה אשר הוא מושלם אינסופית, ומכאן מושלמותו השמית של היקום המרכזי; ובעוד שהבנים הבוראים חולקים עימו את אלוהיותם ואף שלבים של מוחלטות, הם אינם מוגבלים לגמרי בסופיות התבונה המכווניה את אינסופיות רצונו של האב. ולפיכך, הרצון החופשי היצירתי פעיל אף יותר, בשלמות אלוהית וכמעט באופן מרבי, אם לא מוחלט, בסדר הבנים המיכאליים. האב הינו אינסופי ונצחי, אך ההכחשה של האפשרות להגבלה-העצמית הרצונית שלו עצמו, שקולה להכחשת עצם המושג של מוחלטותו הרצונית.

מוחלטותו של האל מחדרת את כל שבע רמות המציאות האוניברסאלית. וכל טבעה של מוחלטות זו כפופה ליחסיו של הבורא למשפחת הבוראים האוניברסאלית. הדיוק עשוי לאפיין את צדק השילוש ביקום היקומים, אך בכל מערכת היחסים המשפחתית העצומה שלו עם בריות הזמן, אל היקומים נשלט על-ידי רגשנות אלוהית. בראשית ובאחרית - לנצח - האל האינסופי הוא אב. מכל אותם תארים אפשריים אשר עשויים להיות הולמים את הצגתו, הונחית להציג את אל כל הבריאה כאב האוניברסאלי.

פעולות הרצון החופשי של האל האב אינן נשלטות על-ידי עוצמה, ואף אינן מוכוונות בלעדית בידי בינה; האישיות האלוהית מוגדרת ומתקיימת ברוח ומציגה את עצמה בפני היקומים כמופע של אהבה. לפיכך, בכל יחסיו האישיים עם בריות האישיות של היקומים, המקור והמרכז הראשון תמיד, ובאופן עקבי, יהא אב אוהב. האל הינו אב במובן הגבוה ביותר של הביטוי. הוא מונע לנצח באידיאלים המושלם של אהבה אלוהית; וגישה רכה זו מוצאת את הביטוי החזק ביותר ואת שביעות הרצון הגדולה ביותר בהיותו אוהב ובהיותו אהוב.

במדע, האל הוא הגורם הראשון; בדת, האב האוניברסאלי האוהב; בפילוסופיה, ההוויה היחידה הקיימת-לעצמה, שאיננה תלויה בהוויה אחרת ואף מעניקה בטובה את מציאות הקיום לכל הדברים ולכל ההוויות. ואולם, נדרשת התגלות על-מנת להראות כי הגורם הראשון של המדע והאחדות הקיימת-לעצמה של הפילוסופיה, הינם האל של הדת; מלא הרחמים והטוב, המחויב להישרדותם הנצחית של ילדיו על-פני כדור-הארץ.

אנו חושקים במושג האינסוף, אך אנו סוגדים לרעיון-ההתנסות של האל; יכולת התפישה שלנו, בכל מקום ובכל זמן, את גורמי האישיות והאלוהיות של המושג הגבוה ביותר שלנו על אודות האלוהות.

מסמך 4

התודעה של חיי ניצחון אנושיים על-פני כדור-הארץ נולדת מתוך אותה אמונת-ברוא, המעזה לקרוא תיגר על כל מעמד חוזר ונשנה של הקיום, כאשר היא ניצבת אל מול מחזה האימה של מגבלות האנוש, וקוראת: אף אם אני אינני יכולה לעשות זאת, חי בתוכי אחד אשר יוכל ואף יעשה. הוא חלק מן המוחלט-האב של יקום היקומים. וזו היא "אמונתנו, היא הניצחון המנצח את העולם".

5. רעיונות שגויים על אודות האל

המסורת הדתית הינה השתמרות לקויה של רישומי ניסיונם של אנשים יודעי-אל בדורות עברו; רישומים אלה אינם יכולים לשמש עוד כמדריך בר-סמכא לחיים דתיים, או כמקור מידע אמת על אודות האב האוניברסאלי. זאת משום שאמונות עתיקות אלה שונות, בקביעות, בשל היות האדם הפרימיטיבי יוצר מיתוסים.

אחד ממקורות הבלבול הגדולים ביותר באורנטיה על אודות טיבו של האל, נעוץ בכישלונם של ספריכם הקדושים להפריד בבהירות בין אישיות שילוש פרדיס לבין אלוהות פרדיס, ובין לבין הבוראים והמנהלים של היקום המקומי. במשך העידנים הקודמים, שבהם שררה הבנה חלקית, כוהנים ונביאים כשלו בהבחנה בין נסיכים פלנטאריים, ריבוני מערכת, אבות הקונסטלציה, בנים בוראים, שליטי יקום-העל, ההווה העליונה והאב האוניברסאלי. רבים מהמסרים של אישיות כפיפות – כדוגמת נושאי חיים וכסדרים רבים של מלאכים, הוצגו ברישומים – כאילו הגיעו מהאל עצמו. המחשבה הדתית באורנטיה עדיין מבלבלת את האישיות הסימוכיות של האלוהות לבין האב האוניברסאלי עצמו, כך שכולם נכללים תחת אותו כינוי.

אנשי אורנטיה עדיין סובלים מהשפעתם של מושגים פרימיטיביים בנוגע לאל. האלים אשר משתוללים בסערה; אשר מרעידים את ההרים בזעמם ומכים את האדם בחרון אפם; אשר גוזרים את פסק הדין על-פי מורת רוחם בעת רעב או מבול – אלה הם האלים של הדת הפרימיטיבית; הם אינם האלים אשר חיים ביקום ואשר שולטים בו. מושגים אלה הינם שריד בלבד לעידן שבו סבר האדם כי היקום נשלט ומכוון על-ידי גחמות ליבם של אלים דמיוניים שכאלה. ואולם, האדם בן התמותה מתחיל להבין כי הוא חי בממלכה שבה שולטים חוק וסדר יחסיים, בכל הנוגע למדיניות המנהלית ולנוהג של הבוראים העליונים והבקרים העליונים.

הרעיון הברברי של פיוס אל זועם, של הרגעת אדון נעלב, או של קבלת חסדה של האלוהות באמצעות קורבנות וכפרות, ואף תוך שפיכת דם, מייצג דת בזויה ופרימיטיבית לחלוטין, ופילוסופיה שאינה ראויה לעידן נאור של מדע ואמת. בעיני ההוויות השמימיות והשליטים האלוהיים אשר משרתים ומולכים ביקומים, אמונות אלה הן דוחות בהחלט. זהו עלבון לאל, להאמין, לתפוש, או ללמד שנדרשת שפיכתו של דם חסר-ישע על-מנת למצוא חן בעיניו, או בכדי להסיט את זעמו הבדוי.

העברים האמינו כי "אין כפרה בלא שפיכת דם". הם לא מצאו מפלט מהרעיון הפגאני העתיק שהאלים לא ינחמו, אלא למראה הדם; זאת למרות שמשה הניח יסוד מתקדם יותר, בעת שאסר הקרבת קורבנות אדם, והחליפם, בהתאם לדעת הפרימיטיבית של חסידיו הנוודים והילדוטיים, בטקס הקרבת זבחי בעלי-חיים.

המתת של בן פרדיס בעולמכם הייתה חלק מסיומו של עידן פלנטארי; ככזו, הייתה בלתי נמנעת, ולא נערכה לשם זכייה בחסדו של האל. כך אירע שאותה מתת הייתה הפעולה האישית הסופית של בן בורא בהרפתקאתו הארוכה לרכישת ריבונות התנסותית ביקומו. איוו פרודיה נלעגת על אודות אופיו האינסופי של האל היא התורה המורה כי ליבו האבהי הקר, הקשה והקפדן, לא נמלך למראה רוע מזלם וזעמם של ילדיו, וכי חמלתו ורכותו לא שפעו, אלא כאשר דימם בנו החף-מפשע על הצלב בגולגולתא!

מסמך 4

ואולם, שוכני אורנטיה עתידים להימלט מהשגיאות העתיקות הללו, ומהדעות הקדומות הפגאניות על אודות טיבו של האב האוניברסאלי. התגלות האמת על אודות האל החלה להופיע זה מכבר, והמין האנושי עתיד לדעת את האב האוניברסאלי בכל יפעת אופיו ובכל נעימות תכוונתיו, אשר הודגמו באופן כה נהדר על-ידי הבן הבורא ששהה באורנטיה בדמות בן האדם ובן האל.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אונְרְסֶה.]

טורנטיה